

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyně JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **P. J.**, zast. JUDr. Miroslavem Muchnou, advokátem se sídlem Vídeňská 181, Klatovy, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Obec Běšiny**, sídlem Běšiny 150, Běšiny, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 11. 2020, č. j. PK-ŽP/17390/20, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 16. 6. 2021, č. j. 77 A 174/2020-211,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Klatovy, odbor životního prostředí (dále též „správní orgán I. stupně“), rozhodnutím ze dne 15. 6. 2017, č. j. ŽP/4700/17/Sch, vydal žadateli (obec Běšiny) povolení k nakládání s vodami: k čerpání podzemních vod (výrok I); k odběru podzemních vod (výrok II); k vypouštění předčištěných odpadních vod z čistírny odpadních vod do vod povrchových (výrok III). Výrokem IV pak žadateli dle § 15 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vodní zákon“) a dle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním

řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“) povolil provedení stavby vodních děl k realizaci výše uvedených povolení s nakládáním s vodami: oddílný splaškový kanalizační systém, centrální čistírna odpadních vod, kopaná studna a přeložka vodovodního řádu (dále též „stavební povolení“). Pro provedení stavby správní orgán I. stupně stanovil několik podmínek, mj. stanovil v bodě 6 podmínku, že: *„Budou splněny podmínky Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy, dále podmínky Policie České republiky Krajského ředitelství Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy – dopravní inspektorát Klatovy, podmínky Správy železniční dopravní cesty, státní organizace a podmínky Ředitelství silnic a dálnic.“*

[2] Žalobkyně (vlastník pozemku st. p. č. XA v k. ú. B., na kterém je umístěna budova č. p. X, a sousedního pozemku p. č. XB v k. ú. B.) napadla rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvoláním.

[3] Rozhodnutím žalovaného ze dne 20. 9. 2017, č. j. ŽP/12846/17, byla změněna formulace podmínky č. 6 výroku IV rozhodnutí správního orgánu I. stupně (podmínka po změně zněla: *„Budou splněny podmínky závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy č. j. HSPM-1361-6/2011 KT ze dne 24. 11. 2011, dále podmínky vyjádření Policie České republiky Krajského ředitelství Plzeňského kraje, Územní odbor Klatovy – dopravní inspektorát Klatovy č. j. KRPP-82076-2/ČJ-2011-030406 ze dne 15. 12. 2011, podmínky souhrnného stanoviska Správy železniční dopravní cesty, státní organizace č. j. 2643/2012-SDC JZČ-092/Pru ze dne 5. 3. 2012 a podmínky vyjádření Ředitelství silnic a dálnic ČR č. j. 868/12-3200/27-506/MČ ze dne 29. 2. 2012.“*); ve zbytku bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

[4] Rozsudkem Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 25. 9. 2019, č. j. 57 A 205/2017-106, bylo zrušeno jak rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2017, tak i předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 15. 6. 2017 a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Důvodem bylo nevypořádání vznesených námitek žalobkyně, resp. důkladné neposouzení podmínek uvedených v § 111 stavebního zákona. Podle krajského soudu v rozhodnutí nebyly uvedeny důvody, pro které u stoky C končící u nemovitosti žalobkyně (před domem č. p. X) nejsou navrhovány a zřizovány odbočky pro budoucí přípojky do kanalizační stoky, přestože v rozhodnutí o umístění stavby se předpokládalo, že u jednotlivých stavebních objektů (včetně stoky C) budou pro kanalizační přípojky na trase příslušné odbočky vysazeny. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 22. 1. 2020, č. j. 7 As 387/2019-40, zamítl kasační stížnost žalovaného proti rozsudku krajského soudu č. j. 57 A 205/2017-106. Nejvyšší správní soud korigoval závěr krajského soudu, že se měl žalovaný zabývat souladem projektové dokumentace s územně plánovací dokumentací, neboť takovou povinnost má žalovaný, pouze pokud nenavazuje řízení o stavebním povolení na řízení o územním povolení. Dále korigoval závěr krajského soudu, že nebylo důvodné zabývat se námitkami ve vztahu ke staré kanalizaci z důvodu, že ta nebyla předmětem stavebního řízení – dle Nejvyššího správního soudu měla totiž nová kanalizace navazovat na starou a tvořit s ní funkční celek, proto měla být tato kanalizace ve vztahu k možnosti odvodu odpadních vod z pozemků stěžovatelky posuzována komplexně. Vytkl také krajskému soudu, že se zabýval odkanalizováním celé východní oblasti obce Běšiny a nekonkretizoval své závěry pouze

pokračování

ve vztahu k žalobkyni, resp. jejím nemovitostem. V ostatním se však s právním názorem krajského soudu ztotožnil a zrušení obou správních rozhodnutí aproboval.

[5] V navazujícím řízení vypořádal správní orgán I. stupně námitky žalobkyně v souladu se závazným právním názorem krajského soudu a vydal rozhodnutí s výroky obdobnými výrokům v rozhodnutí č. j. ŽP/4700/17/Sch, doplněné mj. o odbočku na stoce C, jejímž prostřednictvím bude možné napojit nemovitosti žalobkyně na povolovaný oddílný splaškový kanalizační systém s centrální ČOV (dále jen „nové stavební povolení“). Žalovaný k odvolání žalobkyně změnil správním orgánem I. stupně ve výroku citované ustanovení stavebního zákona, podle kterého bylo stavební povolení uděleno, a v podmínce č. 1 výroku IV doplnil, že stavba bude provedena podle projektové dokumentace ve znění jejího doplnění z října 2020. Ve zbytku rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl. Krajský soud žalobu proti napadenému rozhodnutí v záhlaví uvedeném rozsudkem č. j. 77 A 174/2020-211 (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl. Při vypořádání námitek žalobkyně v hojně míře odkázal na vypořádání odvolacích námitek žalobkyně žalovaným v napadeném rozhodnutí, neboť byly shodné s námitkami žalobními. Uvedl, že vydáním nového stavebního povolení doplněného o stavbu odbočky na stoku C pro nemovitosti žalobkyně splnily správní orgány povinnost stanovenou závazným právním názorem krajského soudu (zřídit přípojku nebo odůvodnit její nezřízení).

[6] Podstatou odůvodnění napadeného rozsudku je právní názor, že zřízením přípojky zajistily správní orgány řádnou možnost stěžovatelky napojit se na nově budovanou kanalizaci, aniž by tím byla žalobkyně zbavena možnosti napojit se na kanalizaci stávající. Jakou možnost napojení žalobkyně zvolí, je v její dispozici. Žalovaný přezkoumatelně vypořádal námitky žalobkyně a nejednal diskriminačním způsobem. Pokud při realizaci stavby došlo k porušení inženýrských sítí žalobkyně, pak se jedná o porušení podmínek vydaného stavebního povolení – to může vést k soukromoprávnímu vypořádání náhrady škody nebo k řízení o přestupku na úseku realizace stavby na základě stavebního povolení; na zákonnost samotného stavebního povolení však tato skutečnost nemá vliv. Většina námitek stěžovatelky byla vypořádána žalovaným a není relevantní pro posouzení zákonnosti stavebního povolení nebo žalobkyně neuvedla, jakým způsobem namítaná pochybení zasáhla do jejích veřejných subjektivních práv.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá rozhodnutí krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatelka ve své relativně obsáhlé kasační stížnosti uvádí námitky, které lze stručně shrnout do tří okruhů: 1) Stěžovatelka napadá tvrzení krajského soudu, že na základě stavebního povolení je zachována její možnost napojení na stávající systém kanalizace a k tomu přidána možnost napojení na nový systém kanalizace – podle stěžovatelky projektová dokumentace, na jejímž základě je tento závěr založen, neodpovídá skutečnosti. Stěžovatelka svádí veškeré splaškové odpadní vody do jímky ve dvoře, ze tří nastíněných variant je pro ni realizovatelná pouze jedna, a to s nadměrnými

náklady. 2) Stěžovatelka nesouhlasí s tvrzením, že narušení jejích inženýrských sítí při realizaci stavby nemá vliv na zákonnost napadeného stavebního povolení. 3) Podle stěžovatelky krajský soud nedostatečně vypořádal námitku diskriminačního jednání správních orgánů vůči stěžovateli.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a ztotožňuje se také s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu. Zopakoval, že poškození inženýrských sítí stěžovatelky nemá vliv na zákonnost samotného napadeného rozhodnutí.

[10] Dle vyjádření osoby zúčastněné na řízení je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí relevantní jediná otázka, a sice otázka možnosti napojení stěžovatelky na nový systém kanalizace prostřednictvím stoky C. Tato možnost je dána tím, že se na stoce C počítá s odbočkou pro napojení nemovitostí stěžovatelky. Podle osoby zúčastněné na řízení je zjevná primární motivace stěžovatelky k brojení proti napadenému rozhodnutí, a sice že by jí napojením na systém kanalizace zřízením kanalizační přípojky vznikly nadměrné náklady oproti řešení, které původně předpokládala – tento předpoklad se však zakládal na územním rozhodnutí, které počítalo se zřízením stoky CA. Po změně územního rozhodnutí se již s umístěním stoky CA nepočítalo, přičemž stěžovatelka ani její právní předchůdci proti územnímu rozhodnutí nijak nebrojili. Stěžovatelka se tudíž ve stavebním řízení nemůže domáhat realizace stoky CA, i když by napojení na tuto stoku představovalo pro stěžovatelku menší náklady, neboť stavební povolení nemůže být vydáno pro stavbu, s jejímž umístěním územní rozhodnutí nepočítá.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost **není důvodná** (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[13] Nejvyšší správní soud v první řadě uvádí, že nepovažuje za nezbytné vypořádat každé jednotlivé dílčí tvrzení stěžovatelky. Z kasační stížnosti se podává podstata kasačních námitek, shrnutá v předchozí části tohoto rozsudku, přičemž právě vypořádání podstaty kasačních námitek je účelem řízení o kasační stížnosti.

[14] Dle § 55 odst. 1 písm. c) vodního zákona se stavba kanalizace a stavba čistírny odpadních vod považují za vodní dílo. Proces jejich povolování je upraven ve vodním zákoně a ve stavebním zákoně.

[15] Podle § 15 vodního zákona: (1) *K provedení vodních děl, k jejich změnám a změnám jejich užívání, jakož i k jejich zrušení a odstranění je třeba povolení vodoprávního úřadu.* (3) *Vodoprávní úřad ve stavebním povolení stanoví povinnosti, popřípadě podmínky, za kterých je vydává, a účel, kterému má vodní dílo sloužit; stanovené povinnosti musí být v souladu s tímto zákonem.* (4) *Vodoprávní úřad vykonává působnost speciálního stavebního úřadu podle zvláštního zákona.*

pokračování

[16] Podle § 111 stavebního zákona: (1) *Stavební úřad přezkoumá podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověří zejména, zda a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebyl-li vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací, b) projektová dokumentace je úplná, přehledná a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu, c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem, d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.* (2) *Stavební úřad ověří rovněž účinky budoucího užívání stavby.* (3) *Pokud žádost neobsahuje požadované náležitosti, stavební úřad vyzve stavebníka k jejímu doplnění a řízení přeruší; usnesení o přerušení se doručuje pouze stavebníkovi.*

[17] Jak již Nejvyšší správní soud uvedl, podstata kasační námitky (vymezená tvrzeními stěžovatelky na stranách 3 a 4 kasační stížnosti) spočívá v tom, že krajský soud a žalovaný měli nesprávně dospět k závěru, že stěžovatelka má v podstatě tři možnosti jak se napojit na nový oddílný splaškový kanalizační systém, konkrétně na jeho stoku C. Stěžovatelka uvádí, že první dvě varianty možné nejsou, neboť stěžovatelka neodvádí splaškové vody stávající odpadní kanalizací objektu č. p. X s ČOV, jak je uvedeno v doplnění projektové dokumentace s názvem „Možnosti odkanalizování č. p. X“. S touto odpadní kanalizací přitom počítají první dvě varianty možnosti napojení stěžovatelky na nový oddílný systém splaškové kanalizace v doplnění projektové dokumentace. Stěžovatelka veškeré splaškové vody svádí do odpadní jímky ve dvoře. Jedinou možností napojení na kanalizaci tak je varianta 3 doplnění projektu, která počítá se stavbou kanalizační přípojky, jež by se na stávající systém splaškové kanalizace napojovala ze dvora objektu č. p. X, v němž je umístěna odpadní jímka. Tato námitka míří na úplnost projektové dokumentace ve smyslu § 111 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

[18] Podstatné je uvést, že doplnění projektové dokumentace pouze uvádí možnosti, jakými stěžovatelka může v budoucnu, pokud o to bude mít zájem, zajistit odvádění splaškových vod oddílným splaškovým systémem, zakončeným centrální ČOV. Z kasační stížnosti se podává, že důvodem, proč stěžovatelka první dvě varianty využít nemůže, je skutečnost, že stávající odpadní kanalizace, s jejímž využitím počítá varianta 1 a 2 doplnění projektu, ve skutečnosti slouží k odvádění provozních odpadních vod z kvasných kádí lihovaru, které není možné vypouštět do oddílného splaškového systému kanalizace.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu však z projektu nevyplývá, že by projektant stávající odpadní kanalizaci objektu č. p. X považoval za splaškovou kanalizaci, jak tvrdí stěžovatelka, ostatně ani ji tímto způsobem neoznačuje. Na straně 8 doplnění projektové dokumentace je uvedeno: „*Sám vlastník objektu čp. X označuje areál jako bývalý lihovar. Odpadní vody vypouštěné z provozu lihovaru (pokud by byl provoz obnoven) svým složením neodpovídají parametrům na vypouštění do veřejné stoky splaškové oddílné kanalizace. Samotné splaškové vody vypouštěné z bytových jednotek v areálu bývalého lihovaru tyto*

parametry splňují.“ Dle Nejvyššího správního soudu je tak zjevné, že projektant vycházel z tvrzení vlastníka objektu č. p. X, že se jedná o **bývalý** lihovar. S ohledem na tuto skutečnost tak byla navržena varianta 1 a 2 pro napojení stěžovatelky na nový oddílný splaškový systém, který počítal s využitím stávajícího odpadního systému areálu stěžovatelky pro provozní vody za předpokladu, že by tento systém sloužil k odvádění splaškových vod (z bytových jednotek).

[20] Pokud by však došlo k obnovení provozu lihovaru, odpadní vody z tohoto provozu by nesplňovaly podmínky pro napojení na oddílný splaškový systém – pro takový případ doplnění projektové dokumentace počítá s variantou 3, která prostřednictvím přípojky vedené ze dvora objektu č. p. X umožňuje napojení na stávající splaškovou kanalizaci, která se následně napojuje na stoku C a tvoří s ní jeden celek. Kterou z těchto variant stěžovatelka využije, tedy zda nebude objekt využívat jako lihovar, vytvoří si vnitřní systém kanalizace v objektu č. p. X schopný z bytových jednotek svádět splaškové vody do stávající odpadní kanalizace a změni způsob využití stávající stavby odpadní kanalizace tak, aby mohlo dojít k napojení na nový oddílný splaškový systém přes stávající odpadní systém stěžovatelky (který by nesloužil ke svádění provozních odpadních vod z provozu lihovaru), anebo zda při případné obnově činnosti lihovaru využije možnost napojení kanalizační přípojkou ze dvora podle varianty 3 doplnění projektové dokumentace, je zcela v dispozici stěžovatelky. V každém případě však možnost stěžovatelky napojit se na nový oddílný splaškový systém zůstává zachována.

[21] Z obsahu kasační stížnosti je zjevné, že primárním důvodem, proč stěžovatelka brojí proti stavebnímu povolení nového oddílného splaškového systému, je skutečnost, že připojení na nový oddílný splaškový systém řešením podle varianty 3, kterou stěžovatelka považuje za jedinou v úvahu připadající, představuje pro stěžovatelku nadměrné náklady. K tomu však již správní orgány i krajský soud uvedly, že jako vhodnou alternativu považuje stěžovatelka napojení na systém se stokou, s jejímž vybudováním se již nepočítá. Ve shodě s krajským soudem a správními orgány je nutno uvést, že pokud se zřízením stoky CA nepočítá územní rozhodnutí ze dne 15. 4. 2011, č. j. OVÚP/2270/11/Ma, na něž následně navazovalo stavební řízení, ve kterém bylo vydáno nové stavební povolení, nemůže ve stavebním řízení vůbec k povolení stavby stoky CA dojít – takové stavební povolení by totiž šlo v rozporu se zákonem nad rámec územního rozhodnutí.

[22] V tomto ohledu tak napadené rozhodnutí ob stojí – správní orgány napravily v navazujícím řízení vadu spočívající v absenci odbočky stoky C tak, aby mohlo dojít k napojení nemovitostí stěžovatelky na stoku C, přičemž zřízením této odbočky jsou zachovány možnosti napojení stěžovatelky jak přímo na nový oddílný splaškový systém, tak na stávající splaškový systém, který na nový oddílný splaškový systém následně funkčně navazuje. Způsob napojení, který si stěžovatelka zvolí, je přitom čistě v její dispozici.

[23] Pokud jde o námitku nezákonnosti nového stavebního povolení z důvodu, že v průběhu realizace stavby došlo k poškození inženýrských sítí stěžovatelky, tato námitka stěžovatelky se opakovala v řízení o odvolání, řízení o žalobě a nyní i v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom ve svých rozhodnutích opakovaně judikuje, že smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené (srov. např. rozsudek

pokračování

Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS).

[24] Nejvyšší správní soud považuje za dostatečné vypořádání této námitky na stranách 23 až 26 napadeného rozsudku krajského soudu a ztotožňuje se s ním. Dle projektové dokumentace musí být veškeré inženýrské podzemní sítě před zahájením stavby vytýčeny a křížení a souběhy musí být řešeny dle ČSN 73 6005. Pokud tudíž došlo k poškození inženýrských sítí stěžovatelky při realizaci stavby, jedná se o realizaci stavby v rozporu se stavebním povolením (konkrétně s jeho podmínkou č. 1). Nastíněnou závadnou situaci lze řešit soukromoprávně (náhrada škody) nebo veřejnoprávně (řízení o přestupku podle § 178 a násl. stavebního zákona); teoreticky připadá v úvahu i řízení o odstranění stavby podle § 129 odst. 1 stavebního zákona. Poškození inženýrských sítí stěžovatelky však nemůže založit nezákonnost stavebního rozhodnutí, které zavazuje stavebníka respektovat podzemní inženýrské sítě v území.

[25] Stejně tak považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně vypořádanou námitku týkající se diskriminačního jednání správních orgánů vůči stěžovateli. V kasační stížnosti stěžovatelka brojí proti závěrům krajského soudu jednou obecnou větou, v níž neuvádí žádný důvod, pro který krajský soud posoudil předmětnou otázku nesprávně. Krajský soud námitku diskriminace stěžovatelky vypořádal na stranách 30 až 31 napadeného rozsudku. Uzavřel, že pokud neshledal, že by napadeným rozhodnutím došlo k zásahu do práv stěžovatelky, pak zjevně nemohlo dojít k zásahu do práv stěžovatelky diskriminačním jednáním. Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením ztotožňuje. Celou podstatou napadení nového stavebního povolení stěžovatelkou bylo zajištění její možnosti připojení se na nový oddílný splaškový systém, čehož stěžovatelka dosáhla (byť s touto možností zjevně není spokojena). Pokud nedošlo rozhodnutími správních orgánů k zásahu do práv stěžovatelky, nemohlo dojít ani k její diskriminaci.

[26] Konečně pokud stěžovatelka namítá neprovedení důkazního prostředku k prokázání, že zásah do práv stěžovatelky byl založený na diskriminaci, pak je potřeba zopakovat, že žalovaný, krajský soud ani Nejvyšší správní soud neshledali, že by novým stavebním povolením bylo zasaženo do práv stěžovatelky. Krajský soud proto nepochybil, když neprovedl důkaz, kterým mělo být prokázáno, že zásah do práv stěžovatelky byl způsoben diskriminačním jednáním, když k žádnému zásahu do práv stěžovatelky nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. rozhodl o náhradě nákladů řízení. Stěžovatelka v řízení o kasační stížnosti neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[28] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť toto právo by jí podle ustanovení § 60 odst. 5 a § 120 s. ř. s. vzniklo pouze

v případě nákladů, které by vynaložila v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem, což se v daném případě nestalo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. února 2023

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu